

og der kunde ikke være Spørgsmaal om nogen virkelig finantiel Forlegenhed, hvis vi kunde gjøre sikker Regning paa en længere Fredsperiode. Men ved Siden af det Hensyn, jeg saaledes har fremhævet, maa jeg tillige bemærke, at man skaffer Balance tilveie derved, at man af Activerne forbruger til at afbetale paa Statsgjalden og til at bygge Jernbaner for; begge Dele kræve en Realisation af Statens Activer, der i Forbindelse med de Krav, som iøvrigt gjøres til Pengemarkedet, f. Ex. til private Jernbaneanlæg, til Telegraphanlæg og til andre slige Speculationer, trykker Coursen paa Papirer. Naar man seer hen dertil og derhos seer hen til, hvor vigtigt det er for en Stat under Indtrædelsen af alvorlige Begivenheder, at dens Credit staaer fast, at dens Papirer staae i god Cours, vil det ogsaa af den Grund være tilraadeligt, at der gives Statens Finanser et overordentligt Tilskud. Jeg skal derfor tilraade, at man stemmer for den foreliggende Lov, men tilraade det af de Grunde, som jeg her har tilladt mig at fremsætte.

Der fremkom en Udtalelse fra et æret Medlem her ligeoverfor (Krog), som foranlediger mig til at gjøre en Bemærkning. Det ærede Medlem omtalte nemlig, hvor uheldigt det var, at man kom til at oprette en heel Deel Smaaembeder omkring i Landet ved Udnævnelse af de Skattecommissaire, som Loven taler om. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, men det er Noget, der ikke kan undgaaes. Smidlertid troer jeg, at der er een Omstændighed derved, som vilde kunne gjøre det endnu uheldigere, og det er den, om man fortrinsviis dertil valgte Rigsdagsmedlemmer. Jeg troer, det vil være meget uheldigt, hvis den Skik tager Overhaand, at man af Hensyn til den Kundskab, som det vistnok kan forudsættes, at Rigsdagsmedlemmer have til det ofte ganske vist vanskeligt forståelige Indhold af saadanne Love, griber til at give dem en Slags fortrinlig Afgang til saadanne Smaaembeder. Jeg troer, at den modsatte Anskuelse burde gjøre sig gjældende, nemlig at man kun tyede til Rigsdagsmedlemmer for saadanne Hvervs Vedkommende for det Tilfælde, at man ikke havde nogen Anden.

Der er gjentagne Gange gjort Hentydninger til den Hurtighed, hvormed Udvalget har forhandlet denne Sag, og der er jo ogsaa nylig faldet en Udtalelse derom fra Udvalgets ærede Formand. Jeg er ganske vist af den Mening, at det er meget heldigt, at Udvalgenes Forhandlinger fremskyndes saameget som muligt. Det er ofte ønskeligt, om Rigsdagens Udvalgsforhandlinger i det Hele taget kunde affortes ikke saa ganske lidt; men naar man henviser til dette Udvalg som et Mønster paa Kortbed, vil jeg dog tillade mig at bemærke, at dette tildeels har været kjøbt paa Grundighedens Bekostning. Der har været Forhold, som Udvalget ikke har været istand til at tage under en saa nøie og grundig Overveelse, som det havde været ønskeligt, og som Sagens Vigtighed krævede, og det har været Tilfældet, at der har paatrængt sig Udvalgets Medlemmer en Følelse af, at man hastede, hastede for meget.

Lehmann: De ærede Herrer ville maafee fra Fæstefagen erindre den curieuse Situation, der fremkom ved, at en Taler henvendte en heel Deel skarpe Bemærkninger til mig, hvilke dog egentlig ikke vare rettede til mig, men til den tilstedeværende Indenrigsminister. Jeg tør sige, at Ordføreren for Udvalget (Sjischer) idag paa lignende Maade har henvendt sig til mig, ikke for Noget, som jeg har sagt, men for Noget, som formodentlig vilde være blevet sagt, dersom Finantsministeren havde været tilstede. Jeg har nu heller ikke det Allermindste at indvende imod at gjøre al den Nytte her i Thinget, som jeg kan, selv om det skeer derved, at man adresserer til nærværende eller fraværende Ministre „pr. Lehmann.“ Et og Andet, som man har paa Hjertet at sige. Jeg er berettiget til at sige, at dette er skeet her, og jeg er i saa Henseende ikke engang nødsaget til at benytte den Kundskab om Anledningen dertil, som jeg har fra Udvalget. Det er ganske klart, at, hvad den ærede Ordfører har sagt nu, ikke staaer i den mindste Modstrid med, hvad jeg har sagt. Jeg har overhovedet ikke gjort Andet end fastholde, hvad der af Finantsministeren, af alle Talere i Folkethinget, af selve Udvalget her og af hele Lands-